

Avertizarea finală a lumii

Vine noua ordine mondială !

- Liderii lumii o doresc
- Ideea este susținută de mulți
- Prezisă cu 2000 ani înainte
- Aproape a sosit
- Va captura lumea

„Este o idee mare, o nouă ordine mondială, în care diferite națiuni se unesc într-o cauză comună... Numai Statele Unite au ambele mijloace s-o pună în practică: atât stabilitate morală, cât și mijloacele pentru aceasta.“ - George Bush, Adresare despre Starea Uniunii, *Los Angeles Times*, 18 feb. 1991.

„Sub conducerea curajoasă a papei Ioan Paul II, statul Vatican și-a preluat locul lui legitim în lume ca voce internațională. De aceea este corect că această țară își manifestă respectul față de Vatican, recunoscându-l ca un stat al lumii.“ - Dan Quayle, *Appeal to the U.S. Senate*, 22 sept. 1983.

„(Ioan Paul II) insistă că oamenii nu au nici o speranță reală de a crea un sistem geopolitic viabil în afara celui bazat pe creștinismul romano-catolic.“ - M. Martin, *Keys of This Blood*, pag. 492.

„Conducători ai națiunilor din Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite au fost azi în New York pentru prima lor întâlnire la nivel înalt, gata să

„Vrând nevrând, gata sau nu, suntem toți implicați într-o competiție tripartită globală, disperată și nestăvilă. Totuși, majoritatea dintre noi nu suntem competitori. Noi suntem în joc. Căci lupta este totală, pentru că, o dată începută, nu mai există nici o cale de a o reversa sau a o opri.“ - Malachi Martin, iezuit și inițiat al Vaticanului, *Keys of This Blood*, 15.

plaseze Națiunile Unite în centrul unei noi ordini a lumii și să creeze o politică comună, pentru a face pace și a controla armele... Adunarea conducătorilor celor 15 națiuni din Consiliul de Securitate marchează faptul că, pentru prima dată de la înființarea organizației mondiale în 1945,

consiliul, cea mai puternică entitate a Națiunilor Unite, s-a întrunit la cel mai înalt nivel.“ - *Birmingham News*, 31 ian. 1992. „Acei dintre noi care sunt sub șaptezeci de ani vor vedea cel puțin instalată structura de bază a guvernământului noii ordini mondiale. Cei care au sub patruzeci

- Cum să eviți să-i fii victimă
- Căderea ei subită și completă prezisă
- Vine exact la timp
- Adevărata nouă ordine

de ani vor trăi în mod sigur sub autoritatea și controlul ei legislativ, executiv și juridic. Într-adevăr, trei rivali - și mai mulți în afara lor, cu cât trece timpul - vorbesc ei înșiși despre această nouă ordine a lumii ca despre ceva iminent, și nu cândva în viitor.“ - M. Martin, *Keys of This Blood*, 15-16.

„Visul de ordine. Ca multe idei revoluționare, Europa Unită nu este o noțiune nouă, ci una veche, reanimată. Visul despre ordine și unitate, încorporate odinioară în Roma Cezarilor, a supraviețuit în Evul Mediu (perioada aceasta este mai corect denumită Epoca întunecoasă) nu numai în biserica romano-catolică, ci și în Sfântul Imperiu Roman.“ - *Time*, 6 oct. 1961.

„Ce a fost forjat în Tratatul de la Roma în Piața Comună este o împletitură strânsă, tare centralizată, dirijată puternic, o birocrație nouă bine controlată, care încearcă vădit să refacă Europei structura economică a Sfântului Imperiu Roman.“ - *Christian Science Monitor*, 1962.

Statele Unite ale Americii - Papalitatea - Națiunile Unite

Va domina Roma lumea din nou ?

Scopul acestei publicații nu este de a ataca indivizi, ci mai degrabă se referă la viitorul sistemului religios catolic, profetizat în Biblie și confirmat de istorie.

Compromisul mortal

Apostolul Pavel, în a doua sa epistolă către Tesaloniceni, a prezis o mare cădere a credință, care urma să aibă ca rezultat întemeierea puterii papale. El declara că ziua lui Hristos nu va veni „...înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“. Și mai departe, apostolul îi avertizează pe frații săi că: „Taina fărădelegii a și început să lucreze“ (2 Tes. 2,3.4.7). Chiar la acea dată timpurie, el a văzut strecurându-se în biserică rătăcirii care urmau să pregătească drumul pentru dezvoltarea papalității.

Încetul cu încetul, la început în liniște și pe furie, apoi mai deschis, pe măsură ce creștea în putere și câștiga stăpânire peste mințile oamenilor, „taina fărădelegii“ și-a continuat lucrarea ei amăgitoare și hulitoare. Aproape pe nesimțite, obiceiurile păgânismului și-au găsit intrarea în biserică creștină. Spiritul de compromis și conformismul au fost reținute pentru o vreme de persecuțiile crude pe care biserică le-a suferit sub păgânism. Dar când persecuția a încetat, iar creștinismul a intrat în curțile și palatele împăraților, a fost lăsată la o parte simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor Lui, în schimbul pompei și

mândriei preoților și conducătorilor păgâni; în locul cerințelor lui Dumnezeu, au fost puse teoriile și tradițiile omenești. Convertirea cu numele a lui Constantin, în prima parte a secolului al IV-lea, a produs o mare bucurie; iar lumea, îmbrăcată cu o formă a neprihănirii, a pătruns în biserică. Atunci, lucrarea de stricăciune a înaintat repede. Păgânismul, care părea că fusese învins, a devenit biruitor. Spiritul lui stăpâna biserică. Învățăturile, ceremoniile și superstițiile lui au fost introduse în credința și închinarea preținșilor urmași ai lui Hristos.

Omul fărădelegii

Acest compromis între păgânism și creștinism a dat naștere la „omul fărădelegii“, prezis în profeție ca unul care se împotrivesc și se înalță pe sine mai presus de Dumnezeu. Acel sistem uriaș de religie falsă este capodopera puterii lui Satana - un monument al eforturilor lui de a se așeza pe tron pentru a conduce pământul după voia lui.

Satana mai încercase o dată să se înțeleagă cu Hristos. A venit la Fiul lui Dumnezeu în pustia ispitei și, arătându-I toate împărățiile lumii împreună cu slava lor, s-a oferit să dea totul în mâinile Sale, dacă El va recunoaște supremația prințului întunericului. Hristos l-a mustrat pe ispititorul semeț și l-a obligat să plece. Dar Satana are succes prezentând aceeași ispită omului. Pentru a-și asigura câștiguri și onoruri lumesti, biserică a fost inspirată să caute favoarea și sprijinul oamenilor mari ai pământului; și, lepădându-L astfel pe Hristos, ea a fost amăgită să încheie un legământ cu reprezentantul lui Satana - episcopul Romei.

CHURCH OF ST. PETER, ROME

Fundamentul erorii

Una dintre învățăturile de seamă ale romanismului este aceea că papa este capul vizibil al întregii biserici a lui Hristos, investit cu autoritate supremă peste episcopii și preoții din toate părțile lumii. Mai mult decât atât, papei i-au fost date chiar titlurile Dumnezeirii. A fost numit „Domnul Dumnezeul Papa“ (vezi note suplimentare) și a fost declarat infailibil. El pretinde închinarea tuturor oamenilor. Aceași pretenție a fost ridicată de Satana în pustia

„Noi ținem pe pământ locul lui Dumnezeu Cel Atotputernic.“ Papa Leo XIII, în enciclica din 20 iunie 1894.

ispitei și este încă cerută de el prin biserică Romei, și mulțimi imense sunt gata să-i aducă închinare.

Dar aceia care se tem de Dumnezeu și-L respectă întâmpină această încumetare strigătoare la cer, așa cum și Hristos a întâmpinat pretențiile vrăjmașului celui viclean: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești“ (Luca 4,8). Dumnezeu n-a dat nici măcar o iotă în Cuvântul Său prin care să fi desemnat vreun om a fi capul bisericii. Învățătura despre supremația papală se opune direct învățăturii Scripturilor. Papa nu poate avea nici o putere peste biserică lui Hristos, afară de aceea luată prin uzurpare.

Romaniștii au stăruit să-i acuze pe protestanți de erezie și de despărțire voită de adevărata biserică. Dar aceste acuzații li se aplică mai degrabă lor. Ei sunt aceia care au părăsit steagul lui Hristos și s-au depărtat de credința „care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna“ (Iuda 3).

Descoperitorul rătăcirii

Satana știa bine că Sfintele Scripturi îi vor face pe oameni în stare să discearnă amăgirile lui și să-i înfrângă puterea. Chiar Mântuitorul lumii a rezistat atacului lui prin Cuvânt. La orice atac, Hristos prezenta scutul adevărului veșnic, spunând: „Stă scris“. La orice sugestie a adversarului, El opunea înțelepciunea și puterea Cuvântului. Pentru ca Satana să-și poată menține stăpânirea asupra oamenilor și pentru a întemeia autoritatea uzurpatorului papal, trebuia să-i țină în necunoștință față de Scripturi. Biblia L-ar fi înălțat pe Dumnezeu și i-ar fi așezat pe oamenii mărginiți în adevărata lor poziție; de aceea adevărurile ei sfinte trebuia ascunse și oprite. Această logică a fost adoptată de biserică romană. Timp de sute de ani, credința Biblică a fost interzisă. Oamenilor le-a fost interzis să o citească sau să o aibă în case, iar preoții și prelații fără principii interpretau învățăturile ei pentru a-și susține pretențiile. În felul acesta, papa a ajuns să fie recunoscut aproape în general ca locțiitor al lui Dumnezeu pe pământ, înzestrat cu autoritate peste biserică și stat.

Ca să înțelegi unde duce papalitatea, privește la istoria trecutului ei.

Închinarea la păgânism

Descoperitorul rătăcirii fiind îndepărtat, Satana lucra după cum îi era voia. Profeta afirma că papalitatea urma să „se încumete să schimbe vremile și legea“ (Dan. 7,25). Această lucrare n-a fost o acțiune ușoară. Pentru a oferi convertirilor de la păgânism un înlocuitor pentru închinarea la idoli, și în felul acesta să-i încurajeze a primi cu numele creștinismul, închinarea la chipuri și la moaște a fost introdusă treptat în serviciul divin creștin. Decretul unui consiliu general (vezi note suplimentare) a stabilit în cele din urmă acest sistem de idolatrie. Pentru a completa lucrarea hulitoare, Roma s-a încumetat să scoată din Legea lui Dumnezeu porunca a doua, care oprește închinarea la chipuri, și să împartă porunca a zecea în două, pentru a păstra numărul.

Compromisul continuă

Dar spiritul de cedare față de păgânism a deschis calea pentru o altă disprețuire a autorității cerului. Satana, lucrând prin conducătorii neconsacrați ai bisericii, s-a amestecat și în porunca a patra și a încercat să îndepărteze vechiul Sabat, ziua pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a sfințit-o (Gen. 2,2.3), iar în locul lui să înalțe sărbătoarea păzită de păgâni ca „venerabila zi a soarelui“. La început, această schimbare n-a fost încercată pe față. În primele veacuri, Sabatul cel adevărat a fost ținut de toți creștinii. Ei erau geloși pe onoarea lui Dumnezeu și, crezând că Legea Sa este de neschimbat, au păzit cu râvnă sfințenia preceptelor ei. Dar Satana a lucrat cu o mare subtilitate prin agenții lui pentru a-și atinge scopul. Pentru ca atenția poporului să poată fi atrasă asupra duminicii, aceasta a fost declarată ca sărbătoare în cinstea

LEGEA LUI DUMNEZEU

I

Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

II

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al milea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

III

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

IV

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este Sabatul închinat Domnului,

Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul Sabatul și l-a sfințit.

V

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să-ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

VI

Să nu ucizi.

VII

Să nu preacurvești.

VIII

Să nu furi.

IX

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

X

Să nu poțestești casa aproapelui tău; să nu poțestești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.

Exodul 20:3-17

învierii lui Hristos.

Slujbe religioase au fost ținute în ea; era totuși privită ca o zi de recreare, Sabatul fiind încă păzit cu sfințenie. Spre a pregăti calea pentru lucrarea pe care plănuiase să o îndeplinească, Satana îi făcuse pe iudei, înainte de venirea lui Hristos, să împovăreze Sabatul cu cele mai stricte pretenții, făcând din păzirea lui o povară. Acum, folosind lumina falsă în care reușise să-l facă a fi privit, a aruncat ocară asupra lui ca fiind o instituție evreiască. În timp ce creștinii în general continuau să păzească duminica drept o sărbătoare a bucuriei, i-a condus să facă din Sabat o zi de post, o zi de amărăciune și tristețe, pentru a-și arăta ura față de iudaism.

Schimbarea cutezătoare

In prima parte a sec. al IV-lea, împăratul Constantin a emis un decret care făcea din duminică o sărbătoare publică în întregul Imperiu Roman (vezi note suplimentare). Ziua soarelui a fost

LEGEA LUI DUMNEZEU SCHIMBATA DE OAMENI

I

Eu sunt Domnul Dumnezeu tău. Să nu ai dumnezei străini afară de mine. (Porunca a II-a a fost omisă)

II (în realitate a III-a)

Să nu iei în deșert numele Domnului, Dumnezeului tău.

III (IV)

Adu-ți aminte să sfințești ziua Domnului. (Porunca este schimbată radical. Vezi enciclica „Dies Domini din 7 iulie 1998)

IV (V)

Onorează pe tatăl și pe mama ta.

V (VI)

Să nu ucizi.

VI (VII)

Să nu comiți adulter.

VII (VIII)

Să nu furi.

VIII (IX)

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

IX (în realitate X, prima parte)

Să nu poțestești nevasta aproapelui tău.

X (în realitate X, partea a doua)

Să nu poțestești bunurile aproapelui tău. Catehismul general catolic

cinstită de către supușii lui păgâni și a fost onorată de creștini; politica împăratului era aceea de a uni interesele adverse ale creștinismului și păgânismului. El a fost îndemnat să facă acest lucru de către episcopii bisericii care, inspirați de ambiții și însetați de putere, au înțeles că, dacă va fi păzită aceeași zi atât de către creștini, cât și de păgâni, aceasta va ușura primirea cu numele a creștinismului de către păgâni și în felul acesta puterea și gloria bisericii vor crește. Dar, în timp ce mulți creștini temători de Dumnezeu erau conduși treptat să primească duminica, ziua întâi a săptămânii, ca având un anumit grad de sfințenie, ei socoteau încă Sabatul cel adevărat ca sfințit Domnului și-l păzeau, în ascultare de porunca a patra. Arhiamăgitorul nu-și terminase lucrarea. El s-a hotărât să adune lumea creștină sub steagul său și să-și exercite puterea prin loțiitorul lui, pontiful cel mândru, care pretindea că este reprezentantul lui Hristos. Prin păgânii pe jumătate convertiți, prin prelații ambițioși și prin credincioșii iubitori de lume, și-a îndeplinit planul. Din timp în timp,

au fost ținute mari concilii, în care erau convocați demnitari ai bisericii din toată lumea. Aproape în fiecare conciliu, Sabatul pe care Dumnezeu îl instituisese era coborât din ce în ce mai mult, în timp ce duminica era în aceeași măsură înălțată. În felul acesta, sărbătoarea păgână a ajuns în cele din urmă să fie onorată ca o instituție divină, în timp ce Sabatul biblic a fost declarat o rămășiță a iudaismului, iar păzitorii lui au fost declarați blestemați.

Sigiliul Creatorului schimbat

Marele apostat reușise să se înalțe „mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare“ (2 Tes. 2,4).

„Duminica este o instituție catolică, și pretenția de a o păzi nu poate fi susținută decât pe baza principiilor catolice... De la începutul până la sfârșitul Sfintei Scripturi nu există nici un pasaj care să justifice transferul zilei de închinare publică săptămânală din ultima zi a săptămânii la prima.“ - *Catholic Press*, Sydney, Australia, August 1900.

Adevăratul Sabat a fost ținut în primele secole de toți creștinii.

„Nici un protestant, care are o cunoștință competentă de istorie, nu pune la îndoială faptul că biserica Romei a vărsat mai mult sânge nevinovat decât orice altă instituție care a existat vreodată în omenire... Este imposibil să ne formăm o concepție completă despre multitudinea victimelor ei.“ - W.E. Lecky, *Istoria apariției și influența spiritului raționalismului în Europa*, vol. 2, pag. 32, ediția 1910. „A fost estimată ... o medie de 40.000 omoruri religioase pentru fiecare an de existență a papalității.“ - John Dowling, *Istoria romanismului*, paginile 541-542.

Protestanții susțin acum că învierea lui Hristos în ziua duminicii a făcut din ea Sabatul creștin. Dar dovezi din Scriptură lipsesc. Nici o onoare de felul acesta n-a fost dată zilei acesteia de către Hristos sau apostolii Săi.

De la Roma păgână la Roma papală

În veacul al șaselea, papalitatea devenise puternic întemeiată. Scaunul puterii ei a fost stabilit în cetatea imperială, iar episcopul Romei a fost declarat cap peste

întreaga biserică. Păgânismul dăduse locul papalității. Balaurul dăduse fiarei „puterea lui, tronul lui, și o mare stăpânire“ (Apc. 13,2) (vezi note suplimentare). Și acum au început cei 1260 de ani de persecuție papală, preziși în profețiile lui Daniel și ale Apocalipsei (Daniel 7,25; Apc. 13,5-7). Creștinii au fost obligați să aleagă fie să-și părăsească integritatea și să primească ceremoniile și închinarea papală, fie să-și petreacă viața în închisoare sau să sufere moartea pe roată, pe rug sau de secarea călăului.

Acum s-au împlinit cuvintele lui

Isus: „Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu“ (Luca 21,16.17). Persecuția s-a dezlănțuit asupra celor credincioși cu o mai mare furie decât oricând mai înainte, iar lumea a devenit un imens câmp de luptă. Pentru sute de ani, biserica lui Hristos și-a găsit scăpare în izolare și întuneric. Căci zice profetul: „Și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile“ (Apc. 12,6).

Începe epoca întunecoasă

El îndrăznise să schimbe singurul precept al Legii divine care îndreaptă fără greș toată omenirea către viul și adevăratul Dumnezeu. În porunca a patra, Dumnezeu este descoperit ca fiind Creatorul cerului și al pământului și prin aceasta Se deosebește de toți zcii falși. Deoarece era o amintire a lucrării de creațiune, ziua a șaptea a fost sfințită ca zi de odihnă pentru om. Ea a fost destinată să păstreze continuu în mințile oamenilor pe viul Dumnezeu ca izvor al existenței și ca obiect de închinare și adorare. Satana se luptă să-i întoarcă pe oameni de la devotamentul lor față de Dumnezeu și de la ascultarea de Legea Sa; de aceea își îndreaptă eforturile îndeosebi împotriva poruncii care arată pe Dumnezeu ca Creator.

Înălțarea la putere a bisericii Romei a marcat începutul Evului Întunecat. Pe măsură ce puterea ei creștea, întunericul devenea mai profund. Credința a fost transferată de la Hristos, temelia cea adevărată, la papa de la Roma. În loc să se încreadă în Fiul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor și pentru mântuirea veșnică, oamenii priveau la papa, la preoții și prelații cărora el le dăduse autoritatea. Ei erau învățați că papa era mijlocitorul lor pământesc, că nimeni nu se putea apropia de Dumnezeu decât prin el; și că el stătea în locul lui Dumnezeu pentru ei. Pentru motivul acesta trebuia să i se dea ascultarea pe care o pretindea. O abatere de la cerințele lui constituia un motiv suficient pentru cea mai aspră pedeapsă care venea peste trupurile și sufletele ofensatorilor. În felul acesta, mințile oamenilor erau întoarse de la Dumnezeu către oameni greșiți, cu defecte și cruzi, ba mai mult, chiar către prințul întunericului, care-și exercita puterea prin ei. Păcatul era mascat într-un veșmânt de sfințenie. Când Scripturile sunt îndepărtate, iar omul ajunge să se privească pe sine ca fiind suprem, trebuie să ne așteptăm numai la înșelătorie, amăgire și nelegiuire josnică. O dată cu înălțarea legilor și tradițiilor

omenești, s-a dat pe față corupția care totdeauna se naște din îndepărtarea Legii lui Dumnezeu.

Zile de pericol

Acelea au fost zile primejdioase pentru biserica lui Hristos. Credincioșii purtători de steag erau fără îndoială puțini. Deși adevărul n-a fost lăsat fără martori, uneori se părea totuși că rătăcirea și superstiția vor predomina pe deplin, iar adevărata religie va fi izgonită de pe pământ. Evanghelia a fost pierdută din vedere, formele religioase deveneau mai numeroase, iar oamenii erau împovărați tot mai mult cu obligații riguroase.

Ei nu erau numai învățați să privească la papa ca mijlocitor al lor, dar și să-și pună încrederea în propriile lor fapte, ca ispășire pentru păcat. Pelerinajele lungi, faptele de penitență, închinarea la moaște, înălțarea de biserici, altare și morminte sfinte, plata de sume mari pentru biserică - toate acestea și multe altele asemănătoare erau încurajate pentru a îndepărta mânia lui Dumnezeu sau a asigura favoarea Sa, ca și când Dumnezeu ar fi fost ca oamenii, care s-ar fi mâniat pentru lucruri de nimic sau ar fi fost împăcat prin daruri sau fapte de pocăință!

Întunericul părea să se îndesească. Închinarea la chipuri a devenit aproape generală. Candelarele ardeau înaintea icoanelor cărora le erau înălțate rugăciuni. Obiceiurile cele mai absurde și mai superstițioase predominau. Mințile oamenilor erau atât de cu totul stăpânite de superstiție, încât rațiunea părea că-și pierduse influența. În timp ce preoții și episcopii erau iubitori de plăceri, senzuali și corupți, nu se putea aștepta decât ca poporul care privea la ei drept călăuze să fie cufundat în ignoranță și viciu.

Mândrul pontif

Un alt pas spre supremația papală a fost făcut atunci când, în sec. al XI-lea, papa Grigore al VII-lea a proclamat desăvârșirea bisericii romane. Printre afirmațiile pe care le susținea, era una care declara că biserica n-a greșit niciodată, nici nu va putea greși vreodată, după Scripturi. Dar această afirmație nu era însoțită de dovezi din Scriptură. Pontiful cel mândru mai pretindea puterea de a-i detrona pe împărați și declara că nici o hotărâre pe care ar fi pronunțat-o el nu putea fi răsturnată de nimeni, ci că era prerogativa lui aceea de a răsturna hotărârile altora.

Cât de izbitor este contrastul dintre mândria arogantă a acestui pontif disprețuitor și blândețea și umilința lui Hristos, care Se prezintă pe Sine bătând la ușa inimii, ca să intre pentru a aduce iertare și pace, și care i-a învățat pe ucenicii Săi: „Oricine vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob“ (Matei 20,27).

Întunecul se întărește

Vecurile care au urmat au fost martore la o creștere continuă a rătăcirii în învățăturile susținute de Roma. Chiar și înainte de nașterea papalității, învățăturile filozofilor păgâni captivaseră atenția și-și exercitau influența în biserică. Mulți dintre cei care susțineau că sunt convertiți se țineau încă de învățăturile filozofiei lor păgânești și nu numai că ei continuau să le studieze, dar le impuneau și altora, socotindu-le mijloace de a-și extinde influența printre păgâni.

Rătăcirii serioase au fost introduse în felul acesta în credința creștină. Printre cele mai de frunte erau credința în nemurirea naturală a omului și conștiința lui în moarte. Această învățătură a pus temelia pe care Roma și-a întemeiat invocarea sfinților și adorarea fecioarei Maria. Din aceasta a izvorât și rătăcirea cu privire la chinurile veșnice pentru cel care rămâne nepocăit, care a fost încorporată de timpuriu în doctrina papală.

Atunci a fost pregătită calea pentru introducerea unei alte născociri a

păgânismului, pe care Roma a numit-o purgatoriu și a folosit-o pentru a îngrozi mulțimile credule și superstițioase. Prin această rătăcire se afirma existența unui loc de tortură, în care sufletele acelor care n-au meritat condamnarea veșnică trebuie să sufere pedeapsa pentru păcatele lor și din care, după ce sunt eliberate de necurăție, sunt permise în ceruri.

Undița financiară

Apoi a fost necesară o altă plăsmuire pentru a face ca Roma să fie în stare să profite de pe urma temerilor și viciilor adepților ei. Aceasta a fost realizată prin învățătura despre indulgențe.

Iertarea totală a păcatelor, trecute, prezente și viitoare, și scăparea de toate durerile și pedepsele ce decurgeau din ele erau făgăduite tuturor acelor care se înscriau în

„Papa nu este numai reprezentantul lui Isus Hristos, el este Isus Hristos, ascuns sub un vâl trupesc.“ - The Catholic National, iulie 1895.

războaiele pontifilor, ca să-și întindă stăpânirea lor lumească pentru a-și pedepsi vrăjmașii sau pentru a-i extermina pe aceia care îndrăzneau să conteste supremația lor spirituală. Oamenii mai erau învățați că, prin oferirea de bani bisericii, s-ar putea libera de păcate și ar putea libera și sufletele prietenilor lor decedați, care erau predați flăcărilor chinuitoare. Prin mijloace de felul acesta, Roma și-a umplut tezaurele și a susținut mărirea, luxul și viciul preinșilor reprezentanți ai Aceluia care nu avusese unde să-și plece capul.

Creatorul creat

Rânduiala biblică a Cinei Domnului fusese înlocuită cu jertfa idolatră a liturghiei. Preoții papali pretindeau că, prin bufoneriile lor fără sens, trans-

formă pâinea și vinul simplu în „trupul și sângele lui Hristos“ (Cardinalul Wiseman. The Real Presence of the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ in the blessed Eucharist Proved from Scripture, lect.8, sect.3, par.26). Cu o încumetare hulitoare, ei pretindeau pe față că aveau puterea de a crea pe Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. Creștinilor li s-a cerut, sub pedeapsa cu moartea, să manifeste credința în această oribilă rătăcire hulitoare a cerului. Mulțimile care refuzau erau date flăcărilor.

Milioane de martiri

În sec. al XIII-lea, a fost înființat cel mai teribil din toate instrumentele papalității - Inchiziția. Prințul întunericului s-a unit cu conducătorii ierarhiei papale. În conciliile lor tainice, Satana împreună cu îngerii lui stăpâneau mințile oamenilor nelegiuți, în timp ce, nevăzut, în mijlocul lor stătea un înger al lui Dumnezeu, luând un raport teribil al hotărârilor lor nelegiuite și scriind istoria faptelor prea îngrozitoare pentru a fi văzute de ochiul omenesc. „Babilonul cel mare s-a îmbătat cu sângele sfinților.“ Trupurile mutilate ale milioanei de martiri strigau la Dumnezeu, cerând război asupra puterii apostate.

„Papa Ioan Paul II a cerut iertare pentru războaiele catolico-protestante din Europa în timpul Contrareformațiunii.“ - U.S. News and World Report, 3 iulie 1995.

Evul mediu (epoca întunecoasă). Biblia prezice că, sub condițiile presante care stau în fața noastră, papalitatea și supporterii ei vor recurge iar la întrebuițarea puterii civile, ca să-i domine pe disidenți.

Întunecimea maximă

Papalitatea devenise despotul lumii. Regi și împărați se plecau în fața hotărârilor pontifului roman. Soarta oamenilor pentru prezent și veșnicie părea a fi sub stăpânirea lui. Timp de sute de ani, învățăturile Romei fuseseră primite fără rezervă pe scară largă, riturile ei fuseseră aduse la îndeplinire cu respect, sărbătorile ei fuseseră păzite peste tot. Clerul ei era onorat și susținut cu dărnicie. Niciodată până atunci biserica romană nu ajunsese la o demnitate, măreție sau putere mai mare.

Viciu nestăpânit

Dar „miezul zilei papalității a fost miezul nopții lumii“ (J.A.Wylie - The History of Protestantism, b.1, cap.4). Sfintele Scripturi erau aproape necunoscute nu numai de către popor, ci și de către preoți. Ca și fariseii din vechime, conducătorii papali urau lumina care le descoperea păcatele. Legea lui Dumnezeu, măsura dreptății, fiind îndepărtată, ei exercitau puterea fără măsură și practicau viciul fără frâu. Înșelătoria, avariția și desfrâu abundau. Oamenii nu se dădeau înapoi de la nici o crimă prin care puteau să câștige avere sau poziție. Palatele papilor și ale prelaților erau scenele celor mai sălbatice dezmațuri. Unii dintre pontifii care domneau erau vinovați de crime atât de revoltătoare, încât conducătorii pământești au încercat să detroneze pe acești demnitari ai bisericii, ca fiind monștri prea josnici pentru a mai putea fi îngăduiți. Timp de veacuri, Europa n-a făcut nici un progres în literatură, arte sau civilizație. O paralizie morală și intelectuală căzuse peste creștinătate.

Reformatorii protestează

Lipsa de cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu i-a permis papalității să domine lumea în timpul epocii întunecoase (Evul mediu). Către sfârșitul acestei

epoci, când s-a dezvoltat cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, oamenii au început să protesteze împotriva erorilor prevalente în acel timp. Acești protestanți au scuturat lanțurile erorii și ale superstiției, și au început să permită luminii Cuvântului lui Dumnezeu să lumineze. Acești oameni au fost numiți protestanți, pentru că, așa cum au înțeles adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, au văzut că trebuie să protesteze și să se opună erorilor catolicismului, dacă voiau să fie credincioși lui Dumnezeu. Cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu a fost iar pierdută.

„La 24 August 1527, romano-catolicii din Franța, printr-un plan aranjat mai dinainte, sub influența iezuitică, au ucis 70.000 de protestanți în timp de două luni. Papa s-a bucurat când a auzit știrea despre succesul acțiunii.“ - *Western Watchman*, 21 noiembrie 1912 (catolic).

Compară înțelegerea reformatoarelor despre papalitate cu convingerile generației noastre moderne.

„Din cauza profesării credinței contrare bisericii de la Roma, istoria consemnează că au fost martirizați mai mult de o sută de milioane de oameni.“ - *Brief Bible Readings*, page 16.

Papalitatea denunțată

Martin Luther a zis: „Știu că papa este Antihristul, că tronul lui este însuși tronul lui Satana. Papalitatea este vânătoarea generală, comandată de pontiful roman, cu scopul de a încolți și a distruge suflete.“

Charles Spurgeon a zis: „Trebuie să avertizăm cu curaj chibzuit pe accia care au o înclinație spre erorile Romei; trebuie să le spunem despre faptele negre ale papalității.“

John Knox a zis că papa este adevăratul antihrist.

John Wesley a zis despre papa: „El este în mod categoric omul fărădelegii, pentru că el sporește tot felul de păcate, fără măsură.“

John Calvin a zis: „Îl numim Antihrist pe pontiful roman.“

Protestanții uită trecutul

Descendenții credincioșilor martiri au uitat astăzi de ce se numesc protestanți. Considerați următoarele:

„A sosit timpul ca protestanții să se ducă la păstor (papa) și să zică: „Ce să facem ca să revenim acasă?““ - Dr. Robert Schuller, *Los Angeles Herald Examiner*, 19 sept. 1987.

„Conducători de biserici americane protestane și ortodoxe de est, care s-au întâlnit vineri cu papa Ioan Paul al II -lea, au salutată prima lor discuție reprezentativă ca o piatră de hotar pe calea spre o unitate mare... Rev. Donald Jones, un metodist uniert și șeful departamentului studiilor religioase al Universității din Carolina de sud, a numit-o „meetingul ecumenic cel mai important al secolului“... Rev. Paul A. Crow Jr., din Indianapolis, funcționar ecumenic al Bisericii Creștine (Ucenicii lui Hristos), a numit-o „o zi nouă în ecumenism“, deschizând un viitor în care

Dumnezeu, ne strânge laolaltă.““ - *The Montgomery Advertiser*, 2 sept. 1987.

„Dacă catolicismul va deveni mai catolic în viitor, ceea ce aștept sub prezentul papă, atunci diferențele teologice vor deveni mai ascuțite, dar alianțele noastre cu catolicii împotriva culturii lumești pot deveni mai adânci. Eu, din partea mea, sunt gata pentru negocierile în compensație.“ - David Wells, *Eternity Magazine*, sept. 1987.

„Învățătura harismatică protestantă despre viața creștină este identică în țel și intenție cu cea catolică. Nu este aceasta semnificativ pentru viitorul creștin?“ - J.I. Packer, *Christianity Today*, 22 iunie 1992.

Protestantismul și-a uitat originea. El fusese întărit cu binecuvântare ca să reziste și să denunțe erorile Romei. Acum este voios să și le însușească. Acum, când întreaga lume se află la limita asaltului final al Romei, foștii dușmani formează alianțe. Lumea protestantă a uitat că este implicată într-o bătălie eternă, și pentru neglijarea lor intenționată a cunoștinței, sunt destinați să fie distruși.

Legea și ordinea – adevărata problemă

Încă de la începutul luptei celei mari din ceruri, scopul lui Satana a fost să distrugă Legea lui Dumnezeu. Tocmai pentru a aduce la îndeplinire lucrul acesta s-a răscolit împotriva Creatorului și, cu toate că a fost aruncat din cer, a continuat aceeași luptă pe pământ. Ținta pe care a urmărit-o neabătut a fost să-i amăgească pe oameni și să-i determine să calce Legea lui Dumnezeu. Lucrul acesta s-a realizat fie prin lepădarea Legii în întregime, fie prin lepădarea unuia dintre principiile ei, dar consecința va fi în cele din urmă aceeași. Cine calcă „o singură poruncă“ dă pe față dispreț pentru toată Legea; influența și exemplul lui sunt de

partea neascultării; el devine „vinovat de toate“ (Iac. 2,10).

Căutând să arunce dispreț asupra statutelor divine, Satana a pervertit învățăturile Bibliei, și aceste rătăcirii au fost în felul acesta încorporate în credința mulțimilor care mărturisesc a crede în Scriptură. Ultima mare luptă dintre adevăr și rătăcire nu este decât bătălia finală a unei lupte îndelungate cu privire la Legea lui Dumnezeu. În această luptă intrăm acum - o luptă între legile oamenilor și preceptele lui Iehova, între religia Bibliei și religia fabulelor și a tradiției.

Necredința predomină într-o proporție alarmantă, nu numai în lume, dar chiar și în biserică. Mulți au ajuns să combată chiar

învățăturile care constituie înșiși stâlpii credinței creștine. Faptele cele mari ale creațiunii, așa cum sunt prezentate de scriitorii inspirați, căderea omului, ispășirea, perpetuitatea Legii lui Dumnezeu, sunt practic lepădate, fie cu totul, fie în parte, de o mare parte din lumea zisă creștină. Mii de oameni care se mândresc cu înțelepciunea și cu independența lor socotesc ca o dovadă de slăbiciune să-și pună cineva încrederea în Biblie; ei cred că este o dovadă de talent superior și de cultură să găsească greșeli în Scripturi, să denatureze și să nege cele mai importante adevăruri ale ei. Mulți slujitori învață poporul și mulți profesori și învățători își învață studenții că

Legea lui Dumnezeu a fost schimbată sau desființată, iar accia care privesc cererile ei ca fiind încă valabile, că trebuie ascultate literal, sunt socotiți ca meritând numai batjocură sau dispreț.

Idolatrie doctrinală

Lepădând adevărul, oamenii îl leapădă pe Autorul lui. Călcând Legea lui Dumnezeu, ei leapădă autoritatea Legiuitorului. Este tot atât de ușor să faci un idol din învățăturile și teoriile rătăcite, cum este să modelezi un idol din lemn sau din piatră. Reprezentând greșit atributele lui Dumnezeu, Satana îi conduce pe oameni să și-L imagineze într-un fel neadevărat. În viața multora, un

idol filozofic este întronat în locul lui Iehova, în timp ce viul Dumnezeu, așa cum este descoperit în Cuvântul Său, în

Hristos și în lucrările creațiunii, este slujit doar de puțini. Mii de oameni zeifică natura, în timp ce leapădă pe Dumnezeu naturii. Deși într-o formă deosebită, idolatria există în lumea creștină de astăzi, tot atât de adevărat cum exista în vechiul Israel din zilele lui Ilie. Dumnezeu multora dintre prețișii oameni înțelepți, filozofi, poeți, politicieni, ziarști - dumnezeul cercurilor rafinate la modă, al multor colegii și universități, chiar și al unor instituții teologice - este doar cu puțin mai bun decât Baal, zeul soare al Feniciei.

Nici o rătăcire primită de lumea creștină nu se ridică cu mai multă îndrăzneală împotriva autorității cerului, nici una nu este mai opusă dictatelor rațiunii, nici una nu este mai ucigătoare în consecințele ei decât învățătura modernă, care câștigă teren atât de repede, că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie pentru oameni. Să presupunem că predicatori proeminenți ar învăța în mod public că legile care guvernează țara lor și ocrotesc drepturile cetățenilor lor n-ar fi obligatorii, că ele restrâng libertatea oamenilor și de aceea n-ar trebui să fie ascultate; cât timp ar mai fi îngăduiti astfel de oameni la

amvon? Dar este oare o jignire mai gravă să disprețuiești legile statelor și ale popoarelor decât să calci acele precepte divine care sunt temelia oricărei guvernări?

Păcatul nu mai este păcătos

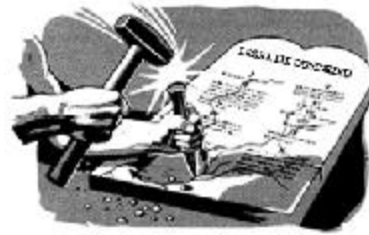
Oriunde preceptele divine sunt lepădate, păcatul încetează să mai fie privit ca păcătos, iar neprihănirea nu este de dorit.

Aceia care refuză să se supună guvernării lui Dumnezeu sunt cu totul nepregătiți pentru a se conduce pe ei înșiși. Prin învățăturile lor vătămătoare este vădit spiritul de nesupunere în inima copiilor și a tineretului, care din fire nu pot suporta controlul; și, ca urmare, va fi o societate nelegiuită și imorală. În timp ce-și bat joc de credulitatea acelora care ascultă de cerințele lui Dumnezeu, mulțimile primesc cu ușurință amăgirile lui Satana. Ei dau frâu liber plăcerii și practică păcatele care au adus judecățile asupra păgânilor.

Societatea în dezordine

De pe acum, învățătura că oamenii sunt liberi de ascultarea de cerințele lui Dumnezeu a slăbit puterea obligației morale și a deschis stăvilarele nelegiuirii asupra lumii. Nelegiuirea, risipa și corupția se revarsă peste noi ca un val coplesitor. În familie, Satana este la lucru. Steagul lui flutură chiar și în căminele zise creștine. Gelozia, bănuielile, fătărnicia, înstrăinarea, rivalitatea, lupta, trădarea încrederii sacre, îngăduirea poftelor se află acolo. Întregul sistem de principii și de învățături religioase, care ar trebui să constituie temelia și structura vieții sociale, pare a fi un edificiu gata să se prăbușească în ruină. Criminalii cei mai josnici, când sunt aruncați în închisoare pentru abaterile lor, sunt făcuți adesea primitorii darurilor și atențiilor, ca și când ar fi obținut o distincție de invidiat. Se face o mare

publicitate caracterului și crimelor lor. Presa publică amănunte revoltătoare cu privire la vicii, inițiind în felul acesta și pe alții în practicarea înșelătoriei, furtului și a crimei; iar Satana tresaltă pentru succesele planurilor lui diabolice. Pasiunea nebunească a viciului, violența cu care se ia viața, creșterea teribilă a necumpătării și a nelegiuirii peste orice măsură trebuie să îi trezească pe toți aceia care se tem de Dumnezeu, să se întrebe ce se poate face pentru a opri valul răului.

Scriptura lepădată acum

Nelegiuirea și întunericul spiritual care au stăpânit în timpul supremației Romei au fost urmarea inevitabilă a înăbușirii Scripturilor; dar unde trebuie găsită cauza necredinței larg răspândite, a lepădării Legii lui Dumnezeu și a stricăciunii care este legată de acestea, în lumina deplină a iluminării Evangheliei și într-un veac de libertate religioasă? Acum, pentru că Satana nu mai poate ține lumea sub stăpânirea lui prin interzicerea Scripturilor, el recurge la alte mijloace pentru a-și atinge același scop. Distrugerea credinței

în Biblie slujește scopului lui, așa cum slujește și distrugerea Biblicii înșăși. Prin introducerea ideii că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie, în realitate el îi conduce pe oameni să o calce, ca și când ar fi întru totul necunosători ai preceptelor ei. Și acum, ca și în veacurile trecute, el a lucrat prin biserică pentru a-și realiza planurile. Organizațiile religioase ale zilei au refuzat să asculte adevărurile nepopulare descoperite clar în Scripturi și, combătându-le, ei au adoptat interpretări și au luat poziții care au semănat pe o scară largă semințele necredinței. Acceptând rătăcirea papală despre nemurirea de la natură a sufletului și conștiința omului în moarte, ei au lepădat singura apărare împotriva amăgirilor spiritismului. Învățătura cu privire la chinurile veșnice i-a condus pe mulți să nu mai creadă în Biblie. Și când cuvintele poruncii a patra sunt susținute înaintea oamenilor, se descoperă că este poruncită păzirea Sabatului zilei a șaptea; și ca singura cale de a se elibera de o datorie pe care nu sunt gata să o îndeplinească, mulți învățători populari declară că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie. În felul acesta, ei leapădă Legea și o dată cu ea și Sabatul. Când lucrarea pentru reforma Sabatului se extinde, această lepădare a Legii divine, pentru a evita cerințele poruncii a patra, va deveni aproape generală.

Epoca întunecată (evul mediu) repetată

Modul de procedare al lui Satana în această luptă finală cu poporul lui Dumnezeu este același pe care l-a folosit la începutul mării controversate din ceruri. El pretindea că vrea să promoveze stabilitatea cârmuirii divine, în timp ce, în ascuns, depunea toate eforturile

pentru a asigura lepădarea ei. Și astfel, chiar lucrarea pe care se străduia să o îndeplinească o punea în contul îngerilor credincioși. Aceeași lucrare de amăgire a marcat istoria bisericii romane. Ea a susținut că lucrează ca vice-rege al cerului, în timp ce a căutat să se înalte mai presus de Dumnezeu și

De unde a venit Satana, semănătorul răului ?

Originea păcatului

Pentru multe minți, originea păcatului și motivul existenței lui sunt un izvor de mare încurcătură. Ei văd lucrarea răului, cu urmările lui grozave de vai și distrugere, și se întrebă cum pot exista toate acestea sub conducerea Aceluia care este nemărginit în înțelepciune, putere și dragoste. Este cu neputință să explicăm originea păcatului pentru a da un motiv existenței. Cu toate acestea, se pot înțelege suficient atât originea lui, cât și măsurile luate cu privire la soarta finală a păcatului, măsuri care descoperă pe deplin dreptatea și mila lui Dumnezeu în toate procedeele Sale cu păcatul. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nici o explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza

înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiție pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu: el „este călcarea Legii“.

Contradicție între dragostea lui Dumnezeu și mândrie

Legea iubirii fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor create depindea de asentimentul lor desăvârșit față de marile principii ale dreptății. Dumnezeu dorește de la toate făpturile Sale o slujire din dragoste - un omagiu care izvorăște dintr-o apreciere inteligentă a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o slujire silită și, ca urmare, dă tuturor libertatea de voință, ca să-l aducă o slujire de bunăvoie.

Dar a apărut cineva care a ales să pervertească această libertate. Păcatul și-a avut originea în acela care, după Hristos, fusese cel mai onorat de Dumnezeu și care stătea în cea mai înaltă poziție de putere și de slavă printre locuitorii cerului. Înainte de cadere, Lucifer era primul dintre heruvimii ocrotitori, sfânt și nepătat. Vezi Ezechiel 28, 12-15.

Lucifer ar fi putut rămâne în grația lui Dumnezeu, iubit și onorat de oștile îngerești, punându-și la lucru puterile nobile pentru a binecuvânta pe alții și a slăvi pe Făcătorul său. Dar profetul spune: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (vers. 17). Puțin câte puțin, Lucifer a ajuns să-și îngăduie dorința după înălțare de sine. „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu... Tu ziceai în inima ta: ‘Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele

lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt’” (vers. 6; Is. 14, 13, 14). În loc să caute să facă pe Dumnezeu cel dintâi în dragostea și slujirea creaturilor, năzuința lui Lucifer a fost să le câștige slujirea și închinarea pentru el. Și, râvnind la onoarea pe care Tatăl cel veșnic o revărsase asupra Fiului Său, acest print al îngerilor a aspirat la puterea pe care numai Hristos o putea întrebuința.

Fiul lui Dumnezeu era recunoscut ca Suveran al Cerului, una cu Tatăl în putere și în autoritate; Hristos participa în toate sfaturile lui Dumnezeu, pe când lui Lucifer nu-eri era îngăduit să pătrundă planurile divine. „De ce”, întreba acest înger puternic, „să aibă Hristos supremația? De ce este în felul acesta onorat mai mult decât Lucifer?”

să-I schimbe Legea. Sub conducerea Romei, aceia care au suferit moartea pentru credințioșia lor față de Evanghelie au fost denunțați ca făcători de rele; au fost folosite toate mijloacele posibile pentru a-i acoperi de rușine, să-i facă să apară în ochii oamenilor și chiar în ochii lor ca cei mai odioși criminali. Tot așa va fi și acum. În timp ce Satana caută să-i distrugă pe aceia care cinstesc Legea lui Dumnezeu, va face să fie acuzați de călcarea legii, ca oameni care îl dezonorează pe Dumnezeu și aduc judecățile Lui asupra lumii.

Constrângere prin cruzime

Dumnezeu nu forțează niciodată voința sau conștiința; dar calea continuă a lui Satana - pentru a câștiga stăpânire asupra acelor pe care nu-i poate amăgi altfel - sunt constrângerea și cruzimea. Prin teamă sau frică, el încearcă să manevreze conștiința și să-și asigure închinarea. Pentru împlinirea acestui țel, el lucrează prin autoritățile religioase și pământești, mobilizându-le la impunerea legilor omenești și disprețuind Legea lui Dumnezeu.

Aceia care cinstesc Sabatul biblic vor fi denunțați ca vrăjmași ai legii și ordinii, ca unii care calcă în picioare preceptele morale ale societății, provocând anarhie și corupție și atrăgând judecățile lui Dumnezeu asupra pământului. Stăruințele de a nu-și călea pe conștiință vor fi socotite ca încăpățănare, îndărătnicie și dispreț față de autoritate. Ei vor fi acuzați de nemulțumire față de cârmuire. Slujitorii care contestă obligativitatea Legii divine vor prezenta de la amvoane datoria de a da ascultare autorităților civile ca fiind rânduite de Dumnezeu. În sălile legislative și în curțile de judecată, păzitorii vor fi greșit prezentați și condamnați. O falsă interpretare va fi dată cuvintelor lor, iar asupra motivelor lor va fi pusă cea mai rea intenție.

Lumina înlocuită cu întunericul

Când bisericile protestante leapădă argumentele clare, scripturistice în apărarea Legii lui Dumnezeu, ele vor dori să aducă la tăcere pe aceia a căror credință n-o pot respinge cu ajutorul Bibliei. Cu toate că închid ochii față de acest

fapt, ele adoptă acum o cale care va duce la prigonirea acelor care refuză în mod conștient să facă ceea ce face restul lumii creștine și să recunoască pretențiile sabbatului papal.

Negarea libertății de conștiință

Demnitarii bisericii și ai statului se vor uni pentru a corupe, a convinge sau pentru a constrânge toate clasele de oameni să cinstească duminica. Lipsa autorității divine va fi înlocuită cu decretul prigonitoare. Corupția politică distruge iubirea de dreptate și respectul pentru adevăr; chiar și în America cea liberă, conducătorii și legiuitorii, pentru a-și asigura favoarea publică, se vor supune cererii populare după o lege care să impună păzirea duminicii. Libertatea de conștiință, care a costat o jertfă atât de mare, nu va mai fi respectată. În lupta care se apropie cu grăbire vom vedea exemplificate cuvintele profetului: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12, 17).

În contrast cu cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința Domnului Isus, îngerul al treilea indică o altă clasă. Împotriva erorilor lor este pronunțată o avertizare solemnă și teribilă „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 14, 9, 10). O interpretare corectă a simbolurilor întrebuințate este necesară pentru

„Deci, dacă biserica catolică reclamă dreptul de intoleranță dogmatică cu privire la învățătura ei, este nedrept să i se facă reproșuri din cauza exercitării acestui drept... Ea primește intoleranța dogmatică nu numai ca dreptul ei incontestabil, ci ca și o datorie sfântă... Potrivit cu Romani 8,11, autoritățile lumești au dreptul să pedepsească crimele cele mai grave cu moartea; în consecință, ereticii pot fi nu numai excomunicați, ci pe drept omorâți.” - The Catholic Encyclopedia, 1911 edition, Vol. 14, pages 766, 768.

Învăluit în mister

Satana fusese atât de mult onorat și toate faptele lui erau atât de înveșmântate în taină, încât era greu să se descopere îngerilor natura adevărată a lucrării sale.

Până ce n-a ajuns la dezvoltarea deplină, păcatul n-a părut atât de rău precum era. Deoarece până atunci nu avusese nici un loc în Universul lui Dumnezeu, ființele sfinte nu aveau nici o idee cu privire la natura și la răutatea lui. Ele nu puteau vedea urmările teribile care aveau să se producă în urma lepădării lui Dumnezeu. În procedeele Sale cu păcatul, Dumnezeu a folosit numai dreptatea și adevărul. Satana putea folosi ceea ce Dumnezeu nu putea - lingușirea și amăgirea. Satana punea pe seama Legii și guvernării lui Dumnezeu discordia pe care acțiunea lui o provocase în ceruri. Toate relele, spunea el, erau urmarea conducerii divine. El pretindea că scopul lui era să îmbunătățească întocmirile lui Iehova. De aceea era necesar ca să demonstreze na-

tura pretențiilor sale și să arate efectul schimbărilor propuse în Legea divină. Propria lui lucrare urma să-l condamne. Satana pretinsese de la început că nu se răzvrătise. Trebuia să aibă timp să se manifeste prin faptele sale rele. Universul întreg trebuia să vadă pe amăgitor demascat.

Același spirit

Același spirit care s-a dat pe față în rebeliunea de pe pământ. Satana i-a amăgît pe oameni în același fel ca și pe îngeri. Satana l-a atras pe om în păcat prin aceeași reprezentare falsă a caracterului lui Dumnezeu pe care o practicase în ceruri, făcându-L să fie privit ca aspru și tiranic. Și a reușit să ajungă atât de departe, încât să declare că restricțiile nejustificate ale lui Dumnezeu au dus atât la căderea omului, cât și la răzvrătirea lui. Dumnezeu Și-a arătat iubirea, dându-L pe singurul Său Fiu să moară pentru neamul omenesc căzut. În ispășire s-a descoperit caracterul lui Dumnezeu. Argumentul cel puternic al

crucii demonstrează Universului întreg că drumul păcatului, pe care Lucifer l-a ales, nu putea fi pus în nici un fel pe seama guvernării lui Dumnezeu.

Mai mult decât mântuirea

Dar Hristos nu a venit pe pământ numai să aducă la îndeplinire mântuirea omului, să sufere și să moară.

El a venit să „preamărească Legea“ și „măreață să fie“. Nu numai pentru ca locuitorii acestui pământ să privească Legea așa cum ar trebui privită, ci ca să se demonstreze tuturor lumilor din Univers că Legea lui Dumnezeu este de neschimbat. Dacă cerințele ei puteau fi date la o parte, atunci nu era necesar ca Fiul lui Dumnezeu să-și dea viața ca ispășire pentru călcarea ei. Moartea Domnului Hristos demonstrează lucrul acesta. În aducerea la îndeplinire a judecății finale, se va vedea că nu există nici un motiv pentru existența păcatului. Crucea de pe Calvar, în timp ce declară Legea ca fiind de neschimbat, face cunoscut Universului că plata păcatului este moartea. În strigătul pe cruce al Mântuitorului „S-a sfârșit“, a bătut clopotul de moarte al lui Satana. Lupta cea mare care durase atâta vreme s-a hotărât atunci, iar eliminarea finală a răului a fost asigurată. Întregul Univers va fi martor cu privire la natura și la urmările păcatului.

Interpretând simbolurile

înțelegerea acestui mesaj. **Ce este reprezentat prin icoană, fiară și semnul ei ?**

Balaurul

Linia profetică în care se găsesse aceste simboluri începe cu cap. 12 din Apocalipsa, cu balaurul care a încercat să-l distrugă pe Domnul Hristos la nașterea Sa. Se spune despre balaur că este Satana (Apoc. 12, 9). El l-a îndemnat pe Irod să-L omoare pe Mântuitor.

Dar agentul principal al lui Satana în războiul său împotriva Domnului Hristos și a poporului Său în primele secole ale erei creștine a fost Imperiul Roman, în care păgânismul era religia prevalentă. Așadar, Balaurul reprezintă în primul rând pe Satana, dar în al doilea rând este un simbol al Romei păgâne.

Fiara asemănătoare unui leopard

În capitolul 13 (vers.1-10) este descrisă o altă fiară, „ca un leopard“, căruia balaurul i-a dat „puterea lui, tronul lui și o stăpânire

mare“. Acest simbol, așa cum au crezut majoritatea protestanților, reprezintă papalitatea care a urmat puterii, tronului și autorității deținute odinioară de Imperiul Roman. Despre fiara care seamănă cu un leopard este spus: „I s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule... Și-a deschis gura și a hulit împotriva lui Dumnezeu, Numele Său și cortul Lui și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.“ (Apoc. 13, 6,7). Această profecție, aproape identică cu descrierea cornului mic din Daniel 7, se referă fără discuție la papalitate.

„I s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni.“ Iar profetul spune: „Am văzut unul din capetele ei rănit de moarte“.

Și iarăși: „Cel care duce pe alții în robie trebuie să meargă și el în robie“; „cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis de sabie“. Cele patruzeci

aceasta, papa a fost făcut prizonier de către armata franceză, puterea papală primind rana de moarte. S-a împlinit astfel prezicerea că cine duce pe alții în robie va merge și el în robie. (Apoc. 13, 10).

America în profecție

În momentul acesta este introdus un alt simbol. Profetul spune: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel“ (Apoc. 13,11). Atât apariția acestei fiare, cât și modul în care s-a ridicat arată că poporul pe care îl reprezintă nu se aseamănă cu acela reprezentat în simbolurile precedente. Marile împărății care au stăpânit lumea au fost prezentate profetului Daniel ca niște fiare de pradă, ridicându-se atunci când „cele patru vânturi ale cerului au suflat peste marea cea mare“ (Dan. 7,2). În Apocalipsa 17, un înger a explicat că apele reprezintă „popoare, mulțimi, națiuni și limbi“ (Apoc. 17,15). Vânturile sunt un simbol al luptei. Cele patru vânturi ale cerului suflând pe marea cea mare reprezintă scenele teribile de luptă și revoluție prin care împărățiile au ajuns la putere.

Libertatea de conștiință, care a costat un sacrificiu atât de mare, nu va mai fi respectată.

și două de luni sunt același lucru ca o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, trei ani și jumătate, sau 1260 de zile din Daniel 7 - timpul în care puterea papală urma să persecute pe poporul lui Dumnezeu. În capitolul precedent ni se spune că această perioadă a început cu supremația papală, anul 538 d.Hr., și s-a încheiat în anul 1798. La data

Aceia care onorează Sabatul Bibliei vor fi denunțați ca dușmani ai legii și ai ordinii.

Ieșind din pământ

Dar fiara cu coarne ca de miel a fost văzută „ieșind din pământ“. În loc să distrugă alte puteri pentru a o întemeia pe a ei, națiunea reprezentată astfel trebuie să se ridice într-un teritoriu neocupat mai înainte și să se dezvolte treptat și pașnic. Deci, nu putea să se ridice dintre popoarele în luptă și frământate, din Lumea Veche - acea mare tulburată de „popoare, mulțimi, națiuni și limbi“ -, ci trebuie căutată în continentul apusean.

Care națiune din Lumea Nouă creștea în anul 1798 în putere, având perspectiva puterii și măreției și atrăgând atenția lumii? Aplicația simbolului nu admite nici o îndoială. O singură națiune și numai una împlinește toate amănuntele acestei profeții, indicând fără greș spre Statele Unite ale Americii. Foarte adesea, ideile sau chiar exact cuvintele profeției au fost folosite, fără să fi fost alese, de bărbații remarcabili care au descris nașterea, ridicarea și creșterea acestei națiuni.

Fiara a fost văzută ridicându-se din pământ; și, după traducători, cuvântul profeției redat prin „ieșind“ înseamnă literal „a crește, a se înălța ca o plantă“. Și, așa cum am văzut, națiunea trebuie să se ridice într-un teritoriu neocupat mai înainte. Un scriitor renumit, descriind ridicarea Statelor Unite, vorbește despre „taina ieșirii ei din gol“ și spune: „Ca o sămânță tăcută ne-am dezvoltat într-un imperiu“ (G.A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, p.462). O revistă europeană din anul 1850 vorbea despre Statele Unite ca despre un imperiu minunat, care „se

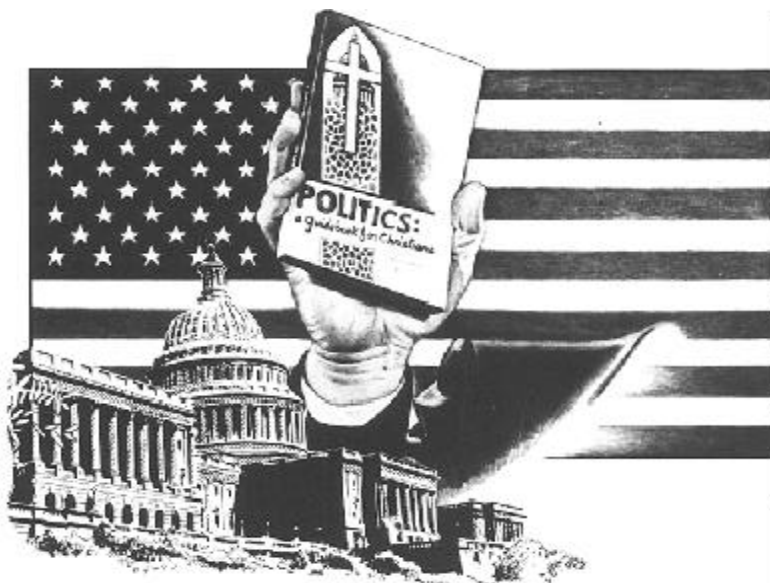
ridică“ „în tăcerea pământului, adăugând zilnic la puterea și mândria ei“ (The Dublin Nation). Cele „două coarne ca ale unui miel“ reprezintă bine caracterul Statelor Unite, așa cum este exprimat în cele două principii fundamentale – republicanismul și protestantismul. Aceste principii sunt secretul puterii și prosperității națiunii Statelor Unite. Aceia care au găsit întâi azil pe țărmurile Americii s-au bucurat că ajunseseră într-o țară liberă, fără pretențiile arogante ale papalității și fără tirania guvernării regelui. Ei s-au hotărât să întemeieze o guvernare pe temelia solidă a libertății civile și religioase.

„Zidul de despărțire între biserică și stat este o metaforă bazată pe istorie rea, o metaforă care s-a dovedit nefolositoare ca un ghid de judecată. Ar trebui să fie pur și simplu abandonată.“ William Rehnquist, judecător la Curtea Supremă, Time, 9 decembrie 1991.

O hotărâre recentă a Curții Supreme ale Statelor Unite „declară că, atunci când drepturi religioase sunt în conflict cu necesitatea guvernului de a promulga reguli uniforme, curtea va lua parte guvernului.“ - Los Angeles Times, 18 aprilie 1990.

Vorbește ca balaurul

Dar fiara cu coarne ca de miel „vorbea ca un balaur. Și folosea toată puterea fiarei dintâi, dinaintea ei și a făcut pământul și pe cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi a cărei rană de moarte fusese vindecată... și a spus celor care locuiesc pe pământ să facă o icoană fiarei care fusese rănită cu sabia și trăia“ (Apoc. 13,11-14). Coarnele ca de miel și glasul de balaur, din punct de vedere simbolic, indică o contradicție flagrantă dintre mărturisirile și practicile națiunii reprezentate în felul acesta. Vorbirea acestei națiuni

reprezintă acțiunile puterilor ei legislative și juridice. Prin astfel de acțiuni vor fi contrazise principiile liberale și pașnice pe care le pusese odinioară la temelia politicii ei. Precizarea că va vorbi „ca un balaur“ și va folosi „toată puterea fiarei dintâi“ prezice clar dezvoltarea unui spirit de intoleranță și persecuție, pe care l-au dat pe față națiunile reprezentate prin balaurul și prin fiara care semăna cu un leopard. Iar declarația că fiara cu două coarne „a făcut pământul și pe cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi“ arată că autoritatea acestui popor urmează să fie folosită pentru impunerea unei respectări care va constitui un act de omagiu față de papalitate. O astfel de acțiune va fi direct contrară cu principiile acestei guvernări, geniului instituțiilor lor libere, față de mărturisirile solemne și directe din Declarația de Independență și din Constituție. Întemeietorii națiunii au căutat cu înțelepciune să vegheze împotriva folosirii puterii pământești din partea bisericii, care are ca urmare inevitabilă intoleranța și persecuția. Constituția prevede că „Congresul nu poate da nici o lege care să respecte stabilirea unei religii sau să interzică exercitarea liberă a ei“ și că „nici o probă religioasă să nu fie cerută ca o calificare pentru un serviciu public în Statele Unite“. Numai printr-o violare flagrantă a acestor garanții ale

libertății națiunii poate fi impusă o lege religioasă de către autoritatea civilă. De altfel, inconsecvența unei asemenea acțiuni nu putea fi mai bine exprimată de cum o exprimă simbolurile: o fiară care are coarne ca de miel - pretinzându-se curată, amabilă și nevinovată -, dar vorbește ca un balaur.

Icoana fiarei

A spus celor care locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei.“ Aici este prezentată lămurit o formă de guvernare, în care puterea legislativă aparține poporului, o dovadă izbitoare că Statele Unite sunt națiunea arătată în profeție. Dar ce este „chipul fiarei“ și cum va fi realizat? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip făcut fiarei, adică pentru fiară. Mai este numit și chipul fiarei. Pentru a vedea cu ce se aseamănă chipul și cum va fi realizat, trebuie să studiem caracteristicile fiarei însăși - papalitatea.

Unirea bisericii cu statul

A atunci când prima biserică a decăzut, depărtându-se de simplitatea Evangheliei, și a primit riturile și obiceiurile păgâne, a pierdut Spiritul și puterea lui Dumnezeu. Dar, pentru a stăpâni totuși conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii pământești. Astfel a rezultat papalitatea, o biserică ce a subjugat chiar și

puterea statului și a folosit-o pentru realizarea planurilor ei, îndeosebi pentru pedepsirea „ereziei“. Pentru ca Statele Unite să facă un chip fiarei, puterea religioasă trebuie să stăpânească asupra guvernului civil, astfel încât însăși autoritatea statului să fie folosită de biserică pentru a-și ajunge scopurile.

Apostazia a fost aceea care a condus biserica primară să caute ajutor la conducerea civilă, și aceasta a pregătit calea pentru dezvoltarea papalității - a fiarei. În felul acesta, apostazia în biserică va pregăti calea pentru chipul fiarei.

Istoria se repetă

Biblia spune că, înainte de venirea Domnului, va exista o stare de decădere religioasă, asemănătoare cu aceea din primele veacuri. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără

dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea“ (2 Tim. 3,1-5). „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor“ (1 Tim. 4,1). Când se va ajunge la această stare de nelegiuire, vor urma aceleași consecințe ca și în primele secole.

Formarea chipului fiarei

Atunci când bisericile principale din Statele Unite se vor uni asupra unor puncte de doctrină care le sunt comune, vor influența statul pentru a impune decretelor lor și pentru a susține instituțiile lor, atunci **America protestantă va face un chip al ierarhiei Romei**, iar aplicarea de pedepse civile asupra disidenților va fi rezultatul inevitabil al acestor acțiuni.

Semnul fiarei

Fiara cu două coarne „va face (va porunci) ca toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte: și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, dacă nu are semnul sau numele fiarei, sau numărul numelui ei“ (Apoc. 13,16.17). Avertizarea îngerului al treilea este: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea din vinul neamestecat al mâniei lui Dumnezeu“. „Fiara“ menționată în această solie, a cărei închinare este impusă de fiara cu două coarne, este prima, sau fiara care seamănă cu leopardul, din Apocalipsa 13 - papalitatea. „Chipul fiarei“

reprezintă acea formă a protestantismului decăzut, care se va dezvolta atunci când bisericile protestante vor căuta ajutorul puterii civile pentru impunerea dogmelor lor. „Semnul fiarei“ rămâne să fie definit în viitor.

Două feluri de închinare în contrast

După avertizarea împotriva închinării la fiară și la chipul ei, profetia spune: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Deoarece aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu sunt puși în felul acesta în contrast cu aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei, urmează ca

păzirea Legii lui Dumnezeu, pe o parte, și călcarea ei, pe de altă parte, să facă deosebirea dintre închinătorii lui Dumnezeu și închinătorii fiarei.

Caracterul fiarei

Caracteristica deosebită a fiarei și a chipului ei este călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Daniel zice despre cornul cel mic, papalitatea: „se va încumeta să schimbe vremile și legea“ (Dan. 7,25). Iar Pavel numea aceeași putere „omul fărădelegii“, care urma să se înalțe pe sine mai presus de Dumnezeu. O profetie este completată de alta. Numai prin schimbarea Legii lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalțe mai presus de Dumnezeu; oricine va păstra cu bună știință Legea, așa cum a fost ea schimbată, va da cinstire supremă acelei puteri prin care s-a făcut schimbarea. Un asemenea act de ascultare de legile papale va fi un semn de supunere față de papa, în locul supunerii față de Dumnezeu. Profetia vorbește despre o schimbare intenționată, deliberată: „Ea se va încumeta să schimbe vremile și Legea“. Schimbarea poruncii a patra împlinește exact profetia. Pentru aceasta, singura autoritate invocată este aceea a bisericii. Aici, puterea papală se ridică pe față mai presus de Dumnezeu.

Sfințenia Sâmbetei

În timp ce adevărații închinători ai lui Dumnezeu se vor deosebi prin păzirea poruncii a patra - pentru că ea este semnul puterii Sale creatoare și dovada dreptului Său de a pretinde omului ascultarea și închinarea -, închinătorii fiarei se vor caracteriza prin eforturile lor de a desființa Ziua de amintire a Creatorului și a înălța instituția Romei. Tocmai în susținerea duminicii și-a rostit papalitatea primele ei pretenții arogante și primul ei apel la puterea statului a

fost pentru a impune păzirea duminicii ca „Ziua Domnului“. Dar Biblia arată către ziua a șaptea, și nu către ziua întâia, ca fiind ziua Domnului. Hristos a spus: „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului“. Porunca a patra spune clar: „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului“. Iar prin profetul Isaia, Domnul o numește ca fiind „Ziua Mea cea sfântă“ (Marcu 2,28; Is. 58,13).

Romano-catolicii recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de biserica lor și declară că protestanții, prin păzirea duminicii, recunosc puterea ei. Ca semn al autorității Bisericii Catolice, scriitorii papistași citează: „chiar actul schimbării Sabatului în duminică, pe care protestanții îl admit... deoarece prin păzirea duminicii ei recunosc bisericii puterea de a rândui sărbători și de a impune păzirea lor“ - Henry Tuberville, *An Abridgment of the Christian Doctrine*, p.58. **Ce este atunci schimbarea Sabatului, decât semnul sau dovada autorității Bisericii Romane, „semnul fiarei“?**

Respingerea Bibliiei

Biserica Romano-Catolică nu a renunțat la pretenția ei de supremație; și când lumea și bisericile protestante acceptă un Sabat creat de ea, în timp ce leapădă Sabatul biblic, ei admit în realitate această încumetare. Ei își pot

Statele Unite schimbă constituția - Impune sabatul papal - Vorbește ca un balaur

intemeia schimbarea pe autoritatea tradiției și pe aceea a sfinților părinți; dar, făcând lucrul acesta, ei trec cu vederea însuși principiul care-i desparte de Roma - și anume „Biblia și numai Biblia este religia protestanților“. Papistașii pot vedea că se amăgesc atunci când închid ochii cu bună știință la faptele în cauză. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea duminicii capătă simpatie, ei se bucură, fiind siguri că aceasta va aduce în curând întreaga lume protestantă sub steagul Romei.

Închinarea la fiară

Dar creștinii din generațiile trecute au păzit duminica, crezând că, făcând astfel, ei păzesc Sabatul biblic. Și astăzi mai există creștini adevărați în fiecare biserică, inclusiv în cea Romano-Catolică, ce cred cu sinceritate că duminica este Sabatul rânduit de Dumnezeu. Dumnezeu primește sinceritatea scopului lor și integritatea lor înaintea Lui. Dar atunci când păzirea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea va fi lămurită cu privire la obligația Sabatului celui adevărat, atunci toți aceia care vor călca porunca lui Dumnezeu, pentru a asculta de un precept care nu are o autoritate mai înaltă decât aceea a Romei, vor onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. Ei aduc cinstire Romei și puterii care impune instituția rânduită de Roma, închinându-se

fiarei și chipului ei. Când oamenii leapădă instituția pe care Dumnezeu a declarat-o ca fiind semnul autorității Sale și cinstesc în locul ei ceea ce Roma a ales ca semn al supremației ei, prin aceasta ei aleg semnul supunerii față de Roma - semnul fiarei. Și lucrul acesta nu se va produce până când problema nu va fi pusă lămurit înaintea poporului, iar oamenii vor fi aduși să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, iar aceia care continuă în nelegiuire vor primi „semnul fiarei“.

Amenințarea înfricoșată

Cea mai înfricoșată amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în a treia solie îngerească. Este un păcat groaznic, care atrage mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă. Oamenii nu trebuie să fie lăsați în întuneric cu privire la această problemă importantă; avertizarea împotriva

acestui păcat trebuie dată lumii înainte de venirea judecăților lui Dumnezeu, pentru ca toți să cunoască ce îi așteaptă și să aibă posibilitatea de scăpare. În profecție este prezentată ca fiind vestită cu glas tare de un înger zburând prin mijlocul cerului, care va atrage atenția lumii.

Două clase se dezvoltă

Toată creștinătatea se va împărți în două clase cu privire la această problemă - aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Cu toate că biserica și statul își vor uni puterea pentru a-i constrânge pe „toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi“ (Apoc. 13,16) să primească „semnul fiarei“, poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Profetul de pe Patmos îi vede cum „au câștigat biruința asupra fiarei și asupra chipului ei, asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei, stând pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână“, cântând „cântarea lui Moise și a Mielului“ (Apoc. 15,2-3).

Cele două rătăcirii mari

Prin cele două rătăcirii mari, nemurirea sufletului și sfințirea duminicii, Satana îi va aduce pe oameni în robia amăgirilor sale. În timp ce prima pune temelie pentru spiritism, ultima creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții

din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a întinde mâna peste abis și a prinde mâna spiritismului; vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană; și sub influența acestei uniri întreprinse, această țară va merge pe urmele Romei, pentru a călca în picioare drepturile conștiinței.

Linia de deosebire dintre creștinii cu numele și cei nelegiuți abia se mai distinge astăzi. Membrii bisericii iubesc ce iubește lumea și sunt gata să se unească cu ea, iar Satana s-a hotărât să-i unească într-o singură organizație și în felul acesta să-și întărească puterea, aruncându-i în rândurile spiritismului. Papistașii care se laudă cu minunile, ca fiind un semn sigur al bisericii celei adevărate, vor fi amăgiți cu ușurință de această putere făcătoare de minuni; iar protestanții care au lepădat scutul adevărului vor fi amăgiți și ei. Papistașii, protestanții și cei lumești vor primi în egală măsură o formă de evlavie fără putere și vor vedea în această unire o mare mișcare pentru pocăința lumii întregi și pentru inaugurarea mileniului mult așteptat.

„Prin ținerea duminicii, protestanții aduc omagiu, în detrimentul lor propriu, autorității Bisericii (Catolice).“
- Monsignor Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, page 213.

Satana este comandantul noii ordini a lumii

Prin spiritism, Satana apare ca un binefăcător al omenirii, vindecând bolile oamenilor și pretinzând a aduce o ordine nouă și un sistem mai înalt de credință religioasă; dar în același timp lucrează ca un nimicitor. Ispitele lui duc mulțimile la ruină. Necumpătarea detronează rațiunea, urmează îngăduința senzuală, lupta și vărsarea de sânge. Satana găsește plăcere în război, căci el provoacă

pasiunile cele mai rele ale sufletului și aruncă pentru veșnicie victimele cufundate în viciu și în sânge. Ținta lui este să provoace popoarele la război unul împotriva altuia, pentru că în felul acesta poate îndepărta mințile oamenilor de la lucrarea de pregătire pentru a sta în ziua lui Dumnezeu.

Satana lucrează și prin elementele naturii, pentru a-și strânge secerișul de suflete nepregătite. El a studiat

secretele laboratoarelor naturii și își folosește toată puterea pentru a dirija aceste elemente atât cât îi

„Duminica este semnul autorității noastre. Biserica este deasupra Bibliei, și acest transfer al păzirii zilei de odihnă este dovada acestui fapt.“ - *The Catholic Record*, London, Ontario, 1 sept. 1923.

îngăduie Dumnezeu. Când i s-a îngăduit să-l chinuiască pe Iov, cât de repede turmele, cirezile, robii, casele, copiii au fost distruși, un necaz venind după altul ca într-o clipă. Dumnezeu este Acela care ocrotește făpturile Sale și le înconjoară pentru a le feri de puterea distrugătorului.

Dar lumea creștină a dovedit dispreț față de Legea lui Iehova; Domnul însă va face exact ce a

spus - Își va retrage binecuvântările de la pământ și-și va îndepărta grija Sa ocrotitoare de la aceia care se răscoală împotriva Legii Sale, învățând și obligând și pe alții să facă la fel. Satana are stăpânire peste toți aceia pe care Dumnezeu nu-i păzește în mod deosebit. El va favoriza și va face pe unii să prospere, pentru ca să-și aducă la îndeplinire planurile, și va aduce necazuri pentru alții, făcându-i pe oameni să creadă că Dumnezeu este Acela care-i chinuiește.

În timp ce va apărea înaintea copiilor oamenilor ca un medic mare care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele populate să fie aduse în stare de ruină și părăsire.

Tulburătorii ordinii publice identificați

Si atunci, amăgitorul cel mare îi va convinge pe oameni că aceia care îi slujesc lui Dumnezeu provoacă toate aceste rele. Oamenii care au provocat dizgrația cerului vor pune toate necazurile lor asupra acelor a căror ascultare de Legea lui Dumnezeu este o muștrare continuă pentru cei care o calcă. Se va spune că oamenii îl insultă pe Dumnezeu prin călcarea sabatului duminical; că acest păcat a adus calamitățile care nu vor înceta până nu se va impune cu strictețe păzirea duminicii; și că aceia care susțin

cerințele poruncii a patra, distrugând prin aceasta respectul față de duminică, sunt tulburătorii poporului, împiedicând revenirea lor în favoarea divină și la prosperitatea materială.

Puterea făcătoare de minuni dată pe față prin spiritism își va exercita influența împotriva acelor care aleg să asculte de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Comunicările din partea duhurilor vor declara că Dumnezeu le-a trimis pentru a-i convinge pe aceia care leapădă duminica de rătăcirea lor, afirmând că legile țării trebuie ascultate ca fiind Legea lui Dumnezeu. Ele vor deplânge nelegiuirea cea mare din lume și vor susține mărturia învățătorilor religioși după care starea morală decăzută este cauzată de necinstirea duminicii. Mare va fi indignarea împotriva tuturor acelor care refuză să accepte mărturia lor.

Hristos!“ Oamenii se aruncă la pământ în adorare înaintea lui, în timp ce el își ridică mâinile și pronunță asupra lor o binecuvântare, așa cum Hristos îi binecuvânta pe ucenicii Săi când era pe pământ. Glasul lui este plăcut, mîros și melodios. Într-un ton amabil și plin de simpatie, el prezintă unele dintre adevărurile cerești pline de har, pe care Mântuitorul le-a rostit; vindecă

„Papalitatea și organizația ei instituțională, Biserica Romano-Catolică, a avut nevoie de aproape 2000 de ani ca să atingă nivelul și condiția de georeligie... Cu țintă și cu structură politică? Da, cu o țintă și o structură geopolitică. Căci, în ultimă analiză, Ioan Paul al II-lea, care se crede vicarul lui Hristos, pretinde a fi ultima instanță de judecată a tuturor statelor ca societate.“
 – *The Keys of This Blood*, M. Martin, pages 374-375.

bolile din popor și apoi, în asemănarea cu Hristos pe care și-a asumat-o, pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și poruncește tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o.

El declară că aceia care stăruiesc să sfințească ziua a șaptea hulesc numele lui, refuzând să asculte de îngerii trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta este amăgirea cea mai puternică, aproape copleșitoare. Ca și samaritenii care au fost amăgiți de Simon Magul, mulțimile, de la cel mai mic până la cel mai mare, vor da atenție acestor vrăjitorii, zicând: „Aceasta este puterea cea mare a lui Dumnezeu“ (Fapte 8,10).

Identificarea înșelătorului

Dar poporul lui Dumnezeu nu va fi indus în eroare. Învățăturile acestui hristos fals nu sunt în armonie cu Scripturile. Binecuvântarea lui este pronunțată asupra închinătorilor fiarei și ai chipului ei, chiar asupra acelei categorii de oameni peste care se

va revărsa mânia neamestecată a lui Dumnezeu, așa cum declară Biblia. Și, ce este mai important, este faptul că lui Satana nu-i este îngăduit să contrafacă felul venirii lui Hristos. Mântuitorul a avertizat pe poporul Său împotriva amăgirii din acest punct de vedere și a prezis cu claritate felul în care va decurge cea de-a doua venire a Sa. „Se vor scula hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni până acolo să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Deci, dacă vă vor zice: ‚Iată-L în pustie‘, să nu vă duceți acolo! ‚Iată-L în odăiță ascuns‘, să nu credeți. Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului“ (Matei 24,24-27; 25,31; Apoc. 1,7; 1 Tes. 4,16.17). Nu este posibilă contrafacerea acestei veniri. Ea va fi universal cunoscută și văzută de toată lumea.

Numai Biblia

Numai aceia care au fost cercetători sânguincioși ai Scripturilor și care au primit dragostea de adevăr vor fi ocrotiți de amăgirea cea puternică ce ia lumea în stăpânire.

Prin mărturia dată de Biblie, aceștia îl vor depista pe amăgitor în prefăcătorii lui. Timpul de încercare va veni peste toți. Prin cernerea ispitei se vor descoperi creștinii cei adevărați. Este poporul lui Dumnezeu atât de solid întemeiat pe Cuvântul Său, încât să nu urmeze dovada dată de simțurile lor? Se vor prinde ei de Biblie și numai de Biblie într-o astfel de criză? Satana îi va împiedica, dacă va putea, să-și asigure pregătirea pentru a sta în ziua aceea. El va pregăti lucrurile așa ca să le îngrădească drumul, să-i ademenească cu comori pământești, să-i facă să ducă poveri grele și apăsătoare, pentru ca inimile să le fie supraîmpovărate de grijile vieții acesteia, iar ziua încercării să vină peste ei ca un hoț.

Satana personifică pe Domnul Hristos

Ca o încoronare a dramei celei mari de amăgire, însuși Satana va lua chipul lui Hristos. Biserica a mărturisit timp îndelungat că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a nădejzii ei. Acum, amăgitorul cel mare va face să se arate ca și când Hristos ar fi venit. În diferite părți ale pământului, Satana se va

prezenta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care se aseamănă cu descrierea Fiului lui Dumnezeu dată de Ioan în Apocalipsa (Apoc. 1,13.15). Slava care-l înconjoară nu este întrecută cu nimic de ceea ce ochii omenești au văzut vreodată. În văzduh răsună strigătul de biruință: „A venit Hristos! A venit

„Ținta finală a ecumenismului, concepută de catolici, este unitate în credință, în închinare, și recunoașterea autorității spirituale supreme a episcopului de la Roma.“ Preot J. Cornell.

Solia îngerului al treilea

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: ‚Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mănecii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mănecii Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihna cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!‘“ Apoc. 14, 9-11. (Pentru o explicație completă, vezi *Tragedia veacurilor*, oferta de pe pag. 15.)

Ce este acum de făcut

Mutăm acum obiectivul de la istorie (trecut) și de la criza care este chiar în față și ne concentrăm atenția asupra esenței problemei. Poți deveni chiar acum copilul lui Dumnezeu - chiar în minutul acesta, dacă vrei. Dumnezeu deja a făcut tot ce un Dumnezeu ar putea face, până ce accepți ce a făcut El. Dumnezeu te-a iubit așa

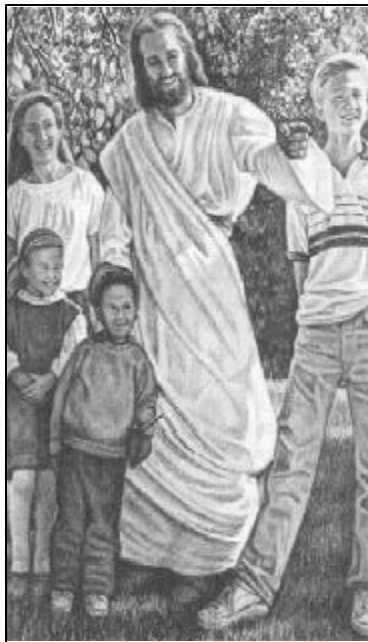
de mult, „că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică.“ (Ioan 3,16).

Forță care împuternicește

Ai primit darul acesta? Tuturor care-L acceptă, li se dă puterea să devină copiii lui Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred

Papa

Umilul Domn Isus Hristos

Provocarea Romei

Editorul revistei *The Catholic Mirror of Baltimore*, MD, a publicat o serie de patru editoriale, care au apărut în publicație la 2, 9, 16 și 23 septembrie 1893... Deci, aceste articole, deși nu sunt scrise de Cardinal (Gibbons) cu propria lui mână, apar totuși cu sancțiunea lui oficială și sunt expresia papalității referitor la acest subiect, o sfidare deschisă a papalității la adresa protestantismului și cererea papalității ca protestanții să-i dea socoteală de ce țin duminica...

„Advenștii sunt singura grupă de creștini care au Biblia ca învățător, care nu găsesc nici o justificare în paginile ei pentru schimbarea zilei a șaptea în ziua întâi. De unde vine și numele lor, ‚advenștii de ziua a șaptea.‘ Protestanții... au respins ziua denumită de Dumnezeu pentru închinarea Sa și și-au asumat, în clară contradicție cu porunca Sa, o zi de închinare, pentru care nu există nici o referință în sensul acesta în paginile Volumului Sacru...

Dar adevărul, evidența și dreptul, un simț strict de justiție, interzic condamnarea acestei mici secte (acum, advenștii de ziua a șaptea numără peste zece milioane) fără o cercetare calmă și imparțială... Lumea protestantă a fost din copilăria ei, din secolul al 16-lea, în acord profund cu Biserica Catolică, ținând ca zi sfântă nu Sâmbăta, ci Duminica.“

Dacă, pe de altă parte, ultimii (israeliții și advenștii) furnizează argumente, convingătoare pentru majoritatea protestanților, atunci ei (protestanții) nu mai au altă resursă la care să recurgă, decât să admită că au învățat și practicat timp de peste trei secole ceea ce este fals din punctul de vedere al Scripturii... Ca adaos la intensitatea acestei mari greșeli de neiertat împotriva Sfintei Scripturi este implicarea celei mai clare și accentuate porunci a lui Dumnezeu către servitorul Său, omul: ‚Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca s-o sfințești.‘ (ziua a șaptea). Nici un protestant (cu excepția advenștilor și a altor câțiva) care trăiește astăzi nu a ascultat vreodată de această poruncă, preferând să-i urmeze bisericii apostate la care se referă decât învățătorului lui, Bibliei, care, de la Genesa până la Apocalipsa, nu învață altă doctrină...“ *Provocarea Romei*, 1-5.

„Deci, concluzia este inevitabilă, și anume că cei ce urmează Biblia ca ghid al lor, israeliții și advenștii, au greutatea exclusivă a evidenței de partea lor, în timp ce protestantul care se crede bazat pe Biblie nu are nici un cuvânt de apărare pentru sine în substituirea Duminicii pentru Sâmbăta.“ *Ibid.*, 11.

în Numele Lui, le-a dat puterea să se facă copii ai lui Dumnezeu.“ (Ioan 1, 12). Aparții lui Dumnezeu. El te-a făcut. Așadar, ești al Lui prin creațiune. El te-a răscumpărat. Ești al Lui prin mântuire. Dar El nu te va lua cu forța; trebuie să-I recunoști drepturile și relația ta cu El. Dacă te predai lui Dumnezeu, atunci ești al Lui. Vezi Romani 6, 16. În momentul în care ți-ai predat viața ghidării Sale, El preia conducerea. Atunci începe umblarea continuă cu Dumnezeu. Conduc de El, ești copilul Lui. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de

Duhul lui Dumnezeu sunt fii al lui Dumnezeu“ (Romani 8, 14).

Știi că păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu ? „Oricine face păcat, calcă și legea: căci păcatul este călcarea legii“ (1 Ioan 3,4; vezi și Romani 5, 13 și 7, 7).

Știi că ziua a șaptea este Sabatul Domnului ? „În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.“

(Genesa 2, 2.3; vezi și Exodul 20, 8-11).

Năsterea din nou

Stabilim o legătură cu un prieten pământesc printr-o privire sau printr-o atingere. Cu Domnul Isus ne unim în gândire. Crezi în cuvântul lui Dumnezeu, din toată inima. Vezi Romani 10, 10. „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu“ (Romani 10, 17). Atunci, credința Domnului Isus vine prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Vezi Apoc. 14, 12. Trebuie să căutăm să ne arătăm că suntem confirmați de Dumnezeu și să acceptăm adevărul prezent. Vezi 2 Timotei 2, 15. Atunci, Cuvântul acesta dă naștere (în inima noastră) la o viață nouă, care este „nașterea din nou“. Vezi 1 Petru 1, 23. Atunci trebuie să continuăm să bem laptele Cuvântului și să „creștem“. Vezi 1 Petru 2, 2. Nu aștepta vreun sentiment deosebit. **Crede-L pe**

Dumnezeu pe cuvânt, nu te uita la sentimentele tale.

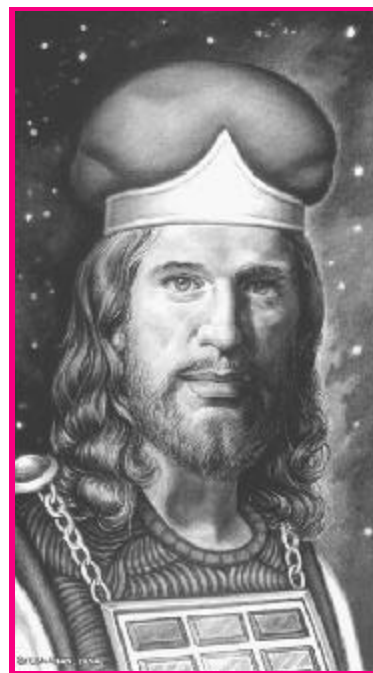
Curățit acum

Dragostea noastră față de Dumnezeu este exprimată printr-o ascultare din iubire față de poruncile Lui. „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc“, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.“ (1 Ioan 2, 3-5). Roagă-te lui Dumnezeu pentru tot ce dorești și mulțumește-I. Apoi primești și-ți aparține. Vezi Marcu 11, 24. Trebuie desigur să ceri după voința Sa. Vezi 1 Ioan 5, 14. 15. Dumnezeu spune: **„Te voi curăți. Îți voi da o inimă nouă. Voi pune Duhul Meu în tine“** (Ezechiel 36, 25-27). Roagă-L să facă aceasta. Mulțumește-I că a făcut, pentru că așa a promis El. Mărturisește-I

păcatele. Roagă-L să te ierte. Mulțumește-I că a făcut-o. 1 Ioan 1, 9; Matei 7, 7. 11; Filipeni 4, 6.19. Biblia este plină de făgăduințe - toate îți aparțin, după planul acesta simplu.

Umblă cu Domnul Hristos

Dorește Dumnezeu, dragă cititor, să fii copilul Lui? Răspunsul este „da“. Da, da, da! Întrebarea care urmează este: Dorești, dragă cititorule, să fii copilul lui Dumnezeu? Dacă răspunsul tău este „da“, atunci tu ești, prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, copilul Său. Pune mâna în mâna Lui și rămâi cu El. „Tu îl vei ține pe acela în pace perfectă, a cărui minte este statornică în Tine: căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie; căci în Domnul Dumnezeu este putere veșnică“ (Isaia 26, 3.4, după King James Bible).

Cititorule, ce vrei să faci ?

Marea Luptă (Tragedia veacurilor)

Comandați astăzi volumul complet de 42 capitole, de unde au fost extrase cele mai multe pasaje ale acestei publicații. Cercetați temele care arată multe aspecte necunoscute ale luptei dintre bine și rău. Această lucrare explică evenimentele majore din timpul erei creștine, care conduc la punctul culminant iminent al istoriei. O documentare istorică și scripturală completă. Milioane de exemplare vândute în toată lumea.

Trimiteți comentariile și comenzile dvs. la una din adresele următoare :

Studii Biblice gratuite

Dacă doriți răspunsuri la toate aceste întrebări esențiale și perplexe, trimiteți-ne un mesaj, cerându-ne un curs biblic gratuit. Nu aveți nici o obligație și nu se va face nici o presiune asupra dvs. Veți găsi, dimpotrivă, adevăruri biblice care vă vor ajuta să înțelegeți Biblia pe deplin.

Setul acompaniator al studiilor biblice

- Acoperă toată istoria biblică - de la Edenul pierdut până la Edenul regăsit
- Prezintă plin de viață rapoartele Bibliei
- Amplifică și iluminează Cuvântul lui Dumnezeu
- Captează drama evenimentelor Bibliei
- Un comentariu pentru toți cei ce doresc un ajutor indispensabil pentru un studiu serios al Bibliei.

1. Hristos, Lumina lumii. 2. Faptele apostolilor. 3. Patriarhi și profeti. 4. Profeti și regi. 5. Marea Luptă (Tragedia veacurilor).

Materialul din aceste cărți vă va ajuta să înțelegeți mai mult conflictul veacurilor, așa cum este ilustrat în viața sfinților oameni din vechime, în captivitatea și restaurarea poporului Israel, în viața Domnului Hristos, în dispensațiunea creștină și în proclamarea Evangheliei Domnului Isus Hristos.

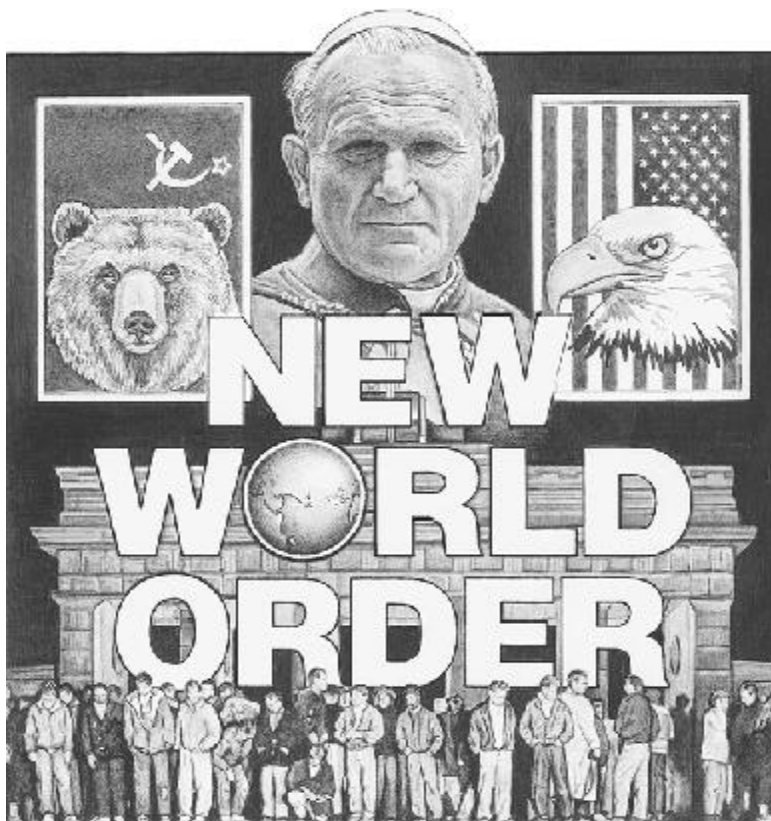
AVERTIZAREA FINALĂ A LUMII

Pace pe pământ“ este o temă popularizată în fiecare an de lumea creștină când celebrează Crăciunul. Cu adevărat, oamenii buni de peste tot nu doresc nimic mai mult decât să aibă pace pe pământ, ca să poată să guste bucuriile familiei, credinței, prietenilor și fructele eforturilor lor cinstite. Dar ce slabă s-a arătat pacea mondială până acum !

Pământul a avut în experiențele din trecut perioade variabile de odihnă politică și socială în timpul imperiilor mondiale: babilonian, medo-persan, grec și roman. Istoria a documentat bine faptul că, la căderea Imperiului Roman, Europa s-a fragmentat în zece națiuni separate. În timpul multor secole, mii și milioane de persoane au pierit când diferite personalități puternice au încercat fără succes să lipească fragmentele.

Primul război mondial a fost început cu devisa de „a pune capăt războiului“. Zădărnicia acestei pretenții a fost făcută evidentă prin conflagrația celui de-al doilea război mondial. Acest război cu adevărat global nu a fost terminat decât după descoperirea și folosirea puterii uluitoare de fisiune nucleară. Cu ajutorul erei atomice, omenirea a dezvoltat arme de distrugere așa de puternice și de temut, că ne-am temut că orice conflict ar putea duce la un măcel nuclear, cu puternica probabilitate de distrugere a vieții pe această planetă.

Pacea, ca rezultat al fricii de distrugere reciprocă, s-a arătat a nu fi ideală. Chiar sub amenințarea anihilării nucleare, pământul a fost martorul unei mulțimi de conflicte armate minore și a câtorva războaie majore, ca de exemplu în Coreea, Vietnam și Afganistan. Ambele mari puteri - Rusia și Statele Unite

Câte Superputeri au mai rămas ?

– s-au retras cu frustrație din războaie pe care nu le-au putut câștiga numai cu arme convenționale, dar în care s-au temut să dezlege geniul nuclear.

În lupta aceasta zadarnică de a aduce acestui pământ vreo formă de unire și speranță, a intrat cu pași mari un personaj și o putere, oferind o soluție necesității omenirii pentru pace și stabilitate. În octombrie 1978, un arhiepiscop polonez nu prea cunoscut, Karol Wojtyła, a fost ales capul religios al bisericii catolice și șef civil al Vaticanului. Acest papă întrebuițează în mod evident rolul lui dualistic de conducere, într-un efort de a traduce în viață convingerea că el este papa care se va reîntoarce pe tronul papilor, pe care au fost forțați să-l elibereze în 1798, la sfârșitul evului mediu.

Mulți îl consideră ca pe primul papă modern, care posedă potențialul de a realiza această țintă. Subtitlul cărții „The Keys of This Blood“ (paperback), publicată recent, anunță o serie de evenimente destinate să schimbe lumea pentru totdeauna. El indică actorii principali în aceste evenimente și ținta lor finală. Subtitlul cărții este: „Papa Ioan Paul al II-lea în luptă împotriva Rusiei și a Vestului pentru dominația Noii Ordini Mondiale.“

Autorul, Malachi Martin, un iezuit și cunoscător al Vaticanului, adoptă o viziune pro papală a acestei lupte pentru dominația lumii. Cartea face anumite prognoze despre viitorul lumii și definește mult strategia Vaticanului pentru a prelua stăpânirea acesteia.

Una din aceste profeții prevede

strategia papei pentru a elimina URSS. Împlinirea acestei profeții este la ora actuală un fapt istoric bine documentat. Organele de presă din toată lumea au identificat corect rolul activ al papei în dezintegrarea comunismului, simbolizată prin căderea zidului de la Berlin, la 9 Noiembrie 1989.

Acum, când fosta Uniune Sovietică este numai o amintire istorică, actorii care mai rămân în această bătălie, de a influența și chiar a domina viitorul omenirii, sunt Statele Unite ale Americii, Națiunile Unite și papa Ioan Paul al II-lea. Mai rămâne de văzut dacă China comunistă va dezvolta sau manifesta o agendă geopolitică.

Dar numai pentru că un autor iezuit prezice că Noua Ordine Mondială este iminentă nu este de ajuns să justifice o alarmă exagerată. Factorul alarmant despre problemele puse în cartea *The Keys of This Blood* este că ele urmează foarte strâns profețiile scrise în Biblie de peste 2000 de ani.

Până la ce măsură se vor simți obligate Statele Unite și/sau Națiunile Unite să calmeze conflictele din lumea de azi, care par fără sfârșit ? Ce cărări vor fi urmate în încercările de a aduce pace în mijlocul neliniștei sociale, politice și religioase actuale a lumii ? Va fi stabilită în zilele noastre o nouă ordine mondială sau un sistem de guvernământ, într-un efort de a recâștiga stabilitatea relativă a imperiilor mondiale trecute ? Nu suntem lăsați să ghicim în privința acestor chestiuni vitale. Istoria și profeția se îmbină pentru a furniza câteva intuiții foarte surprinzătoare și să ne trezească în legătură cu evenimentele care vor scutura pământul și care stau în fața noastră și a întregii lumi.